

Rimantas Mikelionis

Epistolinis rašinys

35-ojo tarptautinio epistolinio rašinio konkurso „Rašau laišką H. K. Anderseno pasakakų herojams“ nacionalinio etapo I vietos laimėtojas

Lazdijai
2005–02–15

Sveikas, Bjaurusis Ančiuk,

rašau Tau apimtas baisiausios pasaulyje nevilties - nebežinau kam dar, be Tavęs, gali būti įdomios mano problemos. Mintis šiandien parašyti Tau laišką kilo po to, kai mano vyresnioji sesuo, ant manęs nepelnytai išliejusi savo įniršį lyg pamazgų kibirą, eilinį kartą pavadino mane „bjauriuoju ančiuku“ ir nuoširdžiai suabejojo, ar tik aš nebūsiąs įvaikintas – mat tokių išgamų, anot jos, mūsų giminėje dar nepasitaikę. Taip „maloniai“ į mane mieloji sesulė kreipiasi kiekvieną kartą, kai tik jai pasivaidena, kad aš esu visų jos nesėkmių priežastis. Ir žinai, kas man čia atrodo baisiausia? Ogi tas, kad jaunesnioji sesuo visuomet palaiko ne mane, o tą išsišokėlę ir dar nuteikia prieš mane tėvus: jiems būna paaiškinta, kad tas „bjaurus tipas“ (čia apie mane!) kišasi į jų reikalus, trukdo joms gyventi ir taip toliau, ir panašiai, ir be galo...Koks melas ir kokia neteisybė! Ypač dėl to, kad jaučiuosi ir tėvų išduotas – juk jie tiki ne manimi, o tomis apsimetėlėmis! Štai šiandien, pavyzdžiui, „bjaurybėm“ buvau „pavaišintas“ tik už tai, kad panorau pasigrožėti vakar seseriai

atsiųstomis SMS žinutėmis Valentino dienos proga. Juk man niekada niekas nerašo nei meilės laiškelių, nei meilių SMS žinučių. Vos paėmiau į rankas jos mobilųjį telefoną, ir prasidėjo...Ir ką aš čia tokio blogo padariau? Nesuprantu. Po tėvų moralų dorovės tema pasijutau toks vienišas ir niekam nereikalingas, kad užsidariau savo kambaryje ir, žvilgsniui netyčia užkliuvus už savo atvaizdo veidrodyje, prisiminiau Tave.

Dabar net galvoju: kodėl būtent tada man šovė išganinga mintis parašyti Tau laišką? Ar todėl, kad mano šeimos nariai (nenoriu tikėti, kad aš įvaikintas!) mane atstūmė ir aš pasijutau visai kaip Tu, savo brolių ir seserų atstumtas, ar todėl, kad, pamatęs save veidrodyje, giliai širdyje pats sau prisipažinau, jog net išvaizda esu panašus į Tave? Prisimenu vaikystės pasaką apie Tave: visiems atrodė, kad Tu esi toks bjaurus, jog ir pats tuo neabejojai. Bet Tu retai matydavai savo atvaizdą. O aš? Namuose, kur pasisuku, visur veidrodžiai! Prieš savo valią žvelgiu į spuogais „išpuoštą“ fizionomiją (mama guodžia, kad tai – laikina), papešioju pasmakrės „želdinius“, apsičiupinėju tas rankų vietas, kur turėtų pūpsoti raumenų kalnai...Nejaugi čia aš? Gal ir teisi ta mano vyresnėlė: gal ir panašus aš į Tave – į Bjaurųjį Ančiuką? Aišku viena: aš tikrai pats negražiausias mūsų šeimos narys. Staiga vėl visu sunkumu smogia mintis, kad aš galiu būti įvaikintas. Ar gali būti, kad įniršio apimta sesuo nesusivaldė ir išdavė šeimos saugomą paslaptį? Vėl prisiminiau pasaką apie Tave: Tu irgi ančių šeimoje buvai „įvaikintas“ prieš savo valią...O, siaube! Kas, jeigu tai tiesa? Jeigu ir mane ši šeima įsivaikino?

Kamuojamas šių baisių minčių ir nugalėjęs savo išdidumą, nutariau po rietenų pirmas prakalbinti namiškius (ko niekada nedarau). Ryžtingai nuėjau į virtuvę, kur mama (o gal visai svetima moteris?) gamino pietus, ir tiesiai šviesiai paklausiau, ar tiesa, kad aš esu įvaikintas. Mamai iš rankų iškrito samtis ir sudaužė salotinę. Ji ilgai žiūrėjo į mane, paskui vos tramdydama šypsena, paglostė man galvą ir skubiai išėjo iš virtuvės. Tą minutę buvau beveik įsitikinęs, kad ją pričiupau savo klausimu. Mintyse jau kūriau planus, kad aš, kaip ir Tu, paliksiu savo gimtąjį „lizdą“ ir iškeliausiu laimės ieškoti kitur: gal net bandysiu per „Nepriklausomą paieškų tarnybą“ susirasti tikruosius savo tėvus, kurie mane mylės...Bet mano mintis nutraukė vėl į virtuvę įėjusi mama. Rankose ji laikė seną nespaltotą nuotrauką ir be žodžių padavė ją man. Į mane žvelgė toks pat, kaip aš, liesas ištįsėlis spuogotu veidu. Jis man pasirodė kažkur matytas: jei ne tie juokingi raginiai akiniai ant nosies, net pagalvočiau, kad čia aš. „Tai kas mūsų namuose panašiausias į tėtį paauglystėje?“- gudriai prisimerkusi paklausė mama. Ir tada aš viską supratau! Iš džiaugsmo griebiau mamą į glėbį ir pakėliau į viršų (pats laikas nuo šandien treniruoti raumenis!). Paskui nuėjau į seserų kambarį ir išdrožiau joms, kad jos kvailos ir melagės ir dar daug visokių dalykų joms prikalbėjau. Nežinau, ar jos ką suprato. Man tai nerūpėjo. Svarbiausia, kad dabar aš pasijutau pilnateisis savo šeimos narys. Ir dar: aš atleidau savo seserims. Kaip ir Tu savo skriaudikams.

Mielas mano drauge, manau, kad įžymusis pasakų kūrėjas H. K. Anderseną žinojo, ką daro, sukūręs Tave. Man šiandien net kilo mintis, kad Tu – pavyzdys tokiems gyvenimu nusivylusiems paaugliams, kaip aš. Geras pavyzdys, įrodantis, kad toks nusivylimas ilgai netruks, kad tai tik laikinas dalykas. Juk Tau, tiek daug neteisybės iškentėjusiam (lygiai kaip man), buvo atlyginta su kaupu: tu pavirtai gražiausiu pasaulyje paukščiu – gulbe. Aišku, aš nesitikiu pavirsti Holivudo gražuoliu. Per durų plyšį žiūrėdamas į savo tėtį, suprantu, kad labiausiai noriu būti panašus į jį. Juk ir tu tapai panašus į tikruosius savo tėvus – į gulbes.

Prisimenu, kad skaitydamas savo mėgstamiausią vaikystės pasaką apie Tave, buvau įsitikinęs, kad Tavo gyvenimas nuo tos vietos, kai tu išaugai iš bjauriojo ančiuko į gražuolę gulbę, buvo laimingas. Manau, kad ir man taip bus. Juk mes tokie panašūs.

Kol parašiau Tau šį laišką, visai nusiraminau. Iš tikrųjų: garsusis Anderseną žinojo, ką daro!

Sudie, mano drauge.

P. S. Jeigu būtų Tavo antrininkų konkursas (kaip dabar populiaru), nė neabejoju, kad aš jį laimėčiau.

Panašiausias pasaulyje į Tave žmogus - Rimantas Mikėlionis iš Lazdijų.